

FARNÍ INFORMÁTOR

8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 26. ÚNORA 2006

Hospodin je milosrdný a milostivý.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s pokorou prosme Boha, který je shovívavý a plný lásky, váhavý k hněvu a bohatý na milosrdenství:

L: PANE, UKAŽ NÁM SVÉ MILOSRDENSTVÍ.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za Boží Církev, aby svědectvím evangelium Ježíše Krista obvažovala rány světa, a tak shromažďovala rozptýlené v jediné společenství Božího lidu.
- Za všechny křesťany, aby si uvědomili, že jsou povoláni vydávat svědectví útěšné pravdě o zmrtvýchvstalém Kristu, který na sebe vzal tíhu zla světa.
- Za společnost, ve které vládou mocní a z níž jsou vylučováni slabí a bezbranní, nenarozené děti a nevyléčitelně nemocní, za společnost tragicky poznamenanou kulturou smrti, aby nasloucháním evangelium života poznala pravdu o člověku v jeho jedinečné důstojnosti.
- Za ty, kdo tě zde na zemi upřímně prosili za odpuštění a utíkali se k tvému milosrdenství, ať mají účast na novosti života, kterou jsi otevřel svým zmrtvýchvstáním.

K: Všemohoucí věčný Bože, měj s námi slitování, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Oz 2,16b.17b.21-22

Toto praví Hospodin: „(Přemluvím svůj lid, nevěrnou nevěstu,) zavedu ji na poušť, budu mluvit k jejímu srdci. Bude poslušná jak ve dnech své mladosti, jako když vycházela z egyptské země. Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou ve spravedlnosti a právu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím se s tebou ve věrnosti, a tak poznáš Hospodina.“

ŽALM 103

Veleb, duše má, Hospodina, – vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno! – Veleb, duše má, Hospodina – a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní!

On odpouští všechny tvé viny, – on léčí všechny tvé neduhy. – On vykupuje tvůj život ze záhuby, – on tě věnčí láskou a slitováním.

Hospodin je milosrdný a milostivý, – shovívavý a nadmíru dobrotivý. – Nejedná s námi podle našich hříchů – ani podle našich vin nám neodplácí.

Jak vzdálen je východ od západu, – tak vzdaluje od nás naše nepravosti. – Jako se smilovává otec nad syny, – tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.

2. ČTENÍ – 2 KOR 3,1b-6

Bratři! Potřebujeme snad – jako jistí lidé – doporučující listy na vás nebo od vás? Naším listem jste vy! Máme ho vepsaný do srdce, všichni lidé ho znají a mohou číst. Je to očividné, že jste Kristovým listem, který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na deskách kamenných, ale na jiných deskách: v lidském srdci.

Takovou důvěru máme k Bohu skrze Krista, ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha. On nám také dal schopnost sloužit nové smlouvě, která nespočívá v liteře, ale v duchu. Neboť litera zabíjí, ale duch oživuje.

EVANGELIUM – MK 2,18-22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. Lidé přišli k Ježíšovi s otázkou: „Janovi učedníci a učedníci farizeů se postí – proč se tvoji učedníci nepostí?“

Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit.

Nikdo nepřishívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

ZÁŽITEK TRANSCENDENTNA

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

V novele „Pampeliška“ vypravuje Wolfgang Borchert o tomto zážitku. Trestanec z čísla 432 dělá svou denní procházku po dvoře. Koho tam potkává? Štěkající psy v modrých uniformách - strážce. Mimoto trochu vnímá toho, kdo je před ním a kdo je za ním. Nejsou

to pro něho lidské bytosti, ale čísla, chodící mrtvoly nemající obličej, patřící k latím plotu, kterými je omezen kruh jeho života.

Ale jednoho dne se přihodí div. Trestanec z č. 432 objeví na dvoře malou žlutou pampelišku. Konec vyprávění popisuje tuto novou zkušenost takto: „Je to komické. Unuděný, plačtivý mladík z doby gramofonových desek a prostorových výzkumů

stojí ve vězeňské cele č. 432 pod vysoko umístěným oknem, a drží v sepnutých rukách v úzkém světelném proužku malou žlutou květinu, docela obyčejnou pampelišku. Nato tento člověk, který si zvykl čichat prach, parfém, benzín, alkohol a rtěnku, zvedne tuto pampelišku k hladovému nosu, k tomu nosu, který už po měsíce necítil nic jiného než dřevo pryčny, prach, pot z úzkosti, a z toho malého kotouče nasaje celou jeho podstatu do sebe tak lačně, že se stane jeho nosem.

Cosí se mu otvírá, proniká to jako světlo do jeho úzkého kruhu, je to něco, o čem nikdy neměl ponětí; je docela zaplaven něžností, náklonností, hřejivým pocitem ke květině. Nesnesl už svůj prostor, zavřel oči a užasnul. Ty voníš zemí, sluncem, mořem a medem, milé stvořeníčko! Přijal čistý chlad květiny jako hlas otce, který dříve nijak zvlášť nevnímal a teď ho přišel potěšit do jeho ticha, přijal květinu jako dotyk světlého ramene ženy...“.

Wolfgang Borchert tu pěkně líčí zážitek, který hluboko změnil osamělého člověka; začal vnímat svět, plnost jeho života a nemůže vyjít z údivu, že je něco podivného tak blízko a že o tom neměl potuchy.

Porovnejme s tímto malým osobním zážitkem vypravování Starého zákona o přechodu Rudým mořem. I Židé se pohybovali v ohraničeném území egyptského vězení. Jejich útěk je zoufalý pokus dostat se na svobodu z místa pohrom. Ve strachu z pronásledovatelů snad ani dobře nevnímali, jak se dostali za prudkého východního větru na druhou stranu vody. Teprve až přešel strach, až si mohli klidně sednout a otevřít oči, najednou uviděli něco, o čem neměli doopravdy ponětí. Bůh, Hospodin ve své moci a síle zasáhl do jejich života. Otevřel se jim nový svět s novými obzory.

“A Izrael uviděl”, čteme v knize Exodus, “velikou ruku Hospodinovu, zázrak, který udělal v Egyptě a lid se Pána bál a spoléhal na Hospodina i na Mojžíše, jeho služebníka. Tenkrát zazpívali Mojžíš a synové Izraele tuto píseň, těmito slovy: Hospodinu budu zpívat, protože je vznešený... Kdo je jako Ty mezi bohy, Hospodine? Kdo je ti roven vznešený, svatostí, strašlivý ve znameních, dělající zázraky” (Ex 14,31-15,11).

Líčení Exodu je dramatické, působivé. Scény z Nového zákona jsou popsány v evangeliích jednoduše a stručně. Ale vyjadřují stejný úžas nad něčím novým, netušeným. “Když Ježíš ukončil tyto řeči,” píše sv. Matouš v závěrečné poznámce k horskému kázání, “žasly zástupy nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc a ne jako jejich vykladatelé Písma” (Mt 7,28-29).

Stejně stručně, ale přitom působivěji se popisuje u sv. Lukáše Petrův úžas po zázračném rybolovu: “když to uviděl Šimon Petr, padl Ježíšovi k nohám a řekl: Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný! Uchvátil ho totiž úžas – a také všechny, kdo byli s ním – nad tímto zátahem ryb, jaký udělali” (Lk 5,8-9).

Ten zážitek se stal rozhodujícím pro povolání apoštolů: “Přirazili s lodkami k zemi, nechali všeho a šli za ním” (v. 11).

Aristoteles říká, že je začátkem poznání a vědy údiv, úžas. Člověk je totiž ve stálém nebezpečí uzavřít se do sebe a považovat za definitivní a jedinou skutečnost to, co už ví. Protože to zná, je mu to všechno jasné a samozřejmé. Zahradník zná svou zahradu, myslivec svůj revír. Podiví se a překvapí ho, když se tam setká s rostlinou, které si ještě nikdy nevšiml, když tam zaběhne zvíře odkudsi zdaleka, které se tu ještě nevyskytlo.

Život přináší pro každého taková nečekaná setkání. Ale překvapení nebývá tak velké, když přijde něco divného zdaleka. Daleko víc nás ohromí, když zjistíme, že je něco na dosah ruky a že jsme okolo toho chodili a přece jsme neměli tušení, že to existuje. Takové nečekané setkání ohromí někdy samy základy existence.

Viktor Hugo v románě Bídníci nechá umřít sebevraždou poctivého a horlivého policejního komisaře v okamžiku, když učiní úžasný objev, že ten, kdo byl trestanec a koho stíhal jako zločince, byl ve skutečnosti první opravdový křesťan, se kterým se setkal. Tím ovšem padly všechny jeho dosavadní zásady. Jak má žít dál? V Dykově dramatu “Zmoudření Dona Quijota” blouznivý rytíř umře při zjištění, že jeho ideály nebyly nic jiného než iluze. I severský dramatik Ibsen se často vrací k tomuto námětu: náhlé poznání pravdy a skutečnosti člověka zabije. Boří totiž předcházející život a k novému už není odvahy. Chcete-li nechat člověka dožít v klidu, neberte mu jeho omyly, jeho omezenou jistotu uzavřeného prostoru! Takový dojem alespoň míváme z Ibsenových dramát.

Jak docela jinačí jsou zážitky a objevy Boha, o kterých čteme v Bibli a se kterými se setkáváme denně v životě. Je to hrozivý objev něčeho, o čem jsme neměli tušení, ale není to něco, co by život ničilo. Je to naopak pravda, která staví na nohy, dává životu smysl. Je to náhled za oponu iluzí, takže životní drama se teprve nyní začne rozvíjet. Každé setkání s Bohem se podobá květu pampelišky v betonu, železu a prachu vězeňského dvora. Je to poselství života, pozdrav lesů, strání a slunce někomu, kdo se k nim má navrátit.

„Qui la Radio Vaticana. Laudetur Jesus Christus“

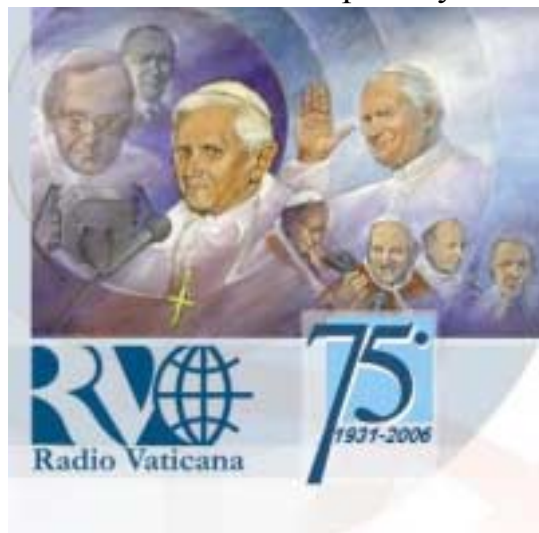
/Vzpomínky P. Petra Ovečky, nejstaršího pamětníka České sekce Vatikánského rozhlasu/

Já jsem vzal poprvé do rukou mikrofón vatikánského rozhlasu 15. května 1953. Moje cesta k setkání s Vatikánským rozhlasem byla dlouhá. Přijel jsem až ze Spojených států, kde jsem v Illinois skončil svoji řeholní formaci. Doufal jsem, že zůstanu ve Spojených státech jako misionář pro Čechy, ale to bylo tenkrát ještě privilegiem Benediktinů od sv. Prokopa z Loyoly, a řekli mi, že na to stačí. Tak jsem vzal první loď, která byla k dispozici. Dostal jsem totiž rozkaz z Říma – Roma venias, přijít do Říma, - tak jsem přišel. A po různém váhání, co se mnou, jsem skončil ve Vatikánském rozhlasu. Jak jsem řekl, do Říma jsem přijel 15. května, na vigílii sv. Jana Nepomuckého. Odpoledne mě zavedli na slávu v

auditoriu paláce Pia, no, a večer mi dali do rukou mikrofon, a mluv. Mluvil jsem 18 let. Pomáhali mi taky moji spolubratři, musím se zmínit o dnes kardinálu Špidlíkovi, o páteru Řezáčovi, který mluvil o věcech Východní církve, o páteru Krajcarovi, který se zabýval dějinami církve, ale pomáhali mi i diecézní kněží, jako dominikán P. Ondřej Petruž.

Co si pamatuji? Když jsem odjížděl z Říma, je to až k nepoznání, co byl Vatikánský rozhlas. Bydleli jsme v penitencierii, nějakou dobu jsem ještě bydlel v Kurii, v 5. poschodí paláce Generální Kurie. Díval jsem se do zahrady a tam byla socha Božského srdce – Já jsem tvoje spása. To byla taková moje naděje, moje střelná modlitba. Jak jsme pracovali, každý den k večeru nás zavezli do Vatikánských zahrad. Mluvílo se ve vile Lva XIII. a také ve vedlejší věži, kterou si Jan XXIII. nechal vybudovat jako svůj útulek, až se vzdá, ale k tomu nedošlo. 18 let... Mluvili jsme o půl deváté, za odměnu jsme dostali večeři a pak, když někdo chtěl, sešel dolů pěšky, a byla to pěkná procházka. Nad námi byly tři velké stožáry a na nich antény. Tyto antény se rozmnožily, když byla postavena nová centrála Vatikánského rozhlasu Santa Maria in Galeria. My jsme byli u položení základního kamene a pak myslím dvakrát, třikrát jsme se šli podívat jak práce pokračují.

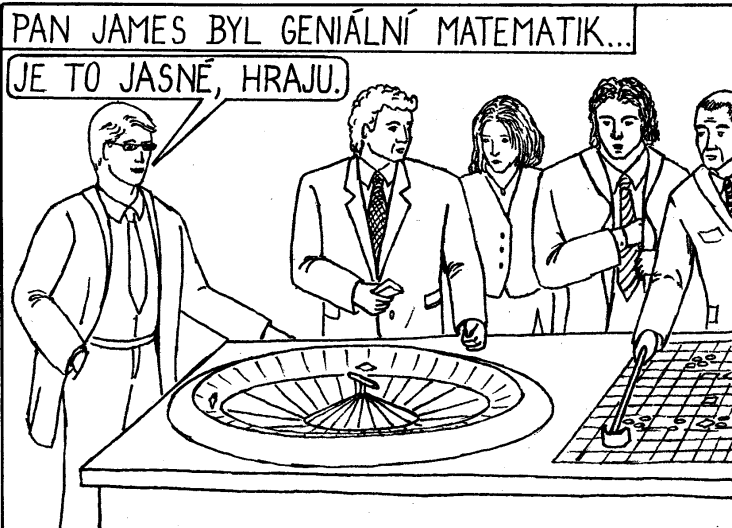
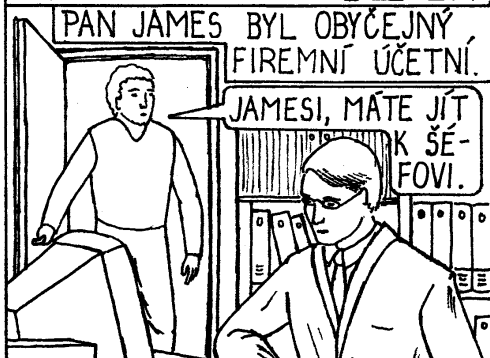

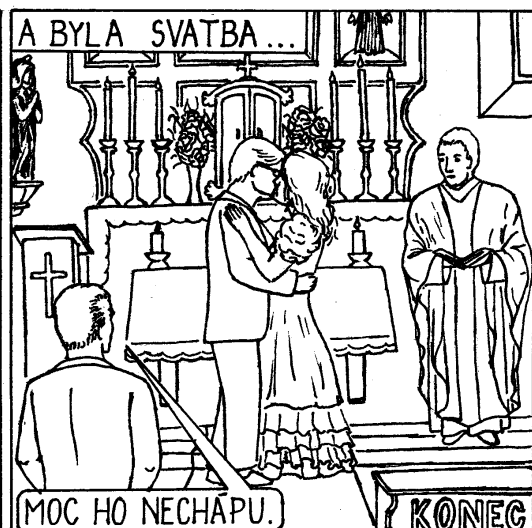
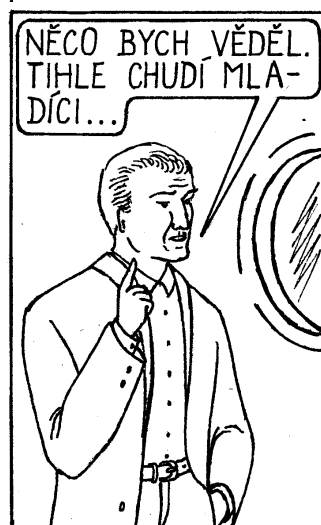
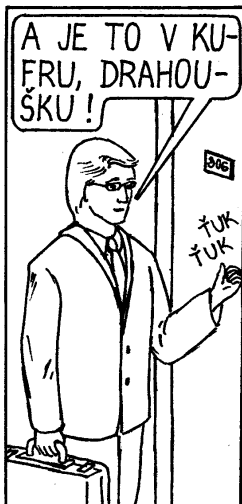
Dnes, jak jsem řekl, je to síť antén a stožárů. Lidé z naší strany, jezuité, ale i ve Vatikánu, u Svatého Stolce si byli vědomi jaký význam má rozhlas. I sám rozhlas se stěhoval. Z vily Lva XIII., když začal Koncil, jsme se přestěhovali do Muzea Petriano – Muzeum od sv. Petra, kde byly uloženy různé umělecké památky z vykopávek pod bazilikou sv. Petra. Tam jsme byli několik let a už se myslelo na nějakou vlastní centrálu Vatikánského rozhlasu. Několik let jsme ještě sídlili v paláci rodiny Torlonia na via della Conciliazione, a konečně pak přišlo to dnešní sídlo naproti Andělskému hradu v paláci Pio, kde jsme, abych tak řekl, utlačovali auditorium a

přilehlé místnosti víc a víc, až se to rozdvojilo. Na začátku, když jsem přišel v roce 1953, nás bylo všeho všudy dvacet. Dnes slyším, že pracovníků má být přes 400, jak těch co mluví, spikerů, tak i techniků. Z těch 18-ti let nejvíc vzpomínám na smrt papežů a na začátek nových pontifikátů. Můžu to říct i tak, že jsem vedl ke hrobu Pia XII. a Jana XXIII. a vítal Jana XXIII. a Pavla VI. Bylo to tak všechno skromné, ale naše radost a víra byla veliká. Dále si vzpomínám na začátek II. Vatikánského sněmu – velkolepý průvod přes náměstí sv. Petra do baziliky sv. Petra a já jsem šel s tím průvodem. Byl to velkolepý, pompézní začátek, ale už první zasedání skončilo skromně. Vzpomínám, jak velká byla začáteční mše svatá, a pak prostá mše svatá, když skončilo první zasedání. No, pak se Pavel VI. rozhodl pokračovat ve Vatikánském koncilu a my jsme šli s ním. Kromě práce jsme také bojovali proti rušení vysílání. Vzpomínám si, že jsem jednou vysílal růženec a nerušili ho, ale pak jsem po něm řekl něco, co jsem neměl říct, a příští neděli ten desátek růžence už byl zase rušený. 75 let Vatikánského rozhlasu také považuji za milost Boží, že i já jsem mohl přispět nějakým zrníčkem do dějin rozhlasu, že jsem nesl tu štafetu českého hlasu sv. Otce. Přeji české sekci a také celému rozhlasu novou vervu, novou milost, pomoc shůry, aby Vatikánským rozhlasem bylo budováno Boží království v naší vlasti i v celém světě. Já sám, když teď proniknou ty vlny, rád poslouchám, co se děje ve Vatikánu, poslouchám moje následovníky a jakoby na čtvrt hodiny se vždycky přenesu do Říma a ve stínu Svatého otce je nám všem dobře. Pán Bůh vás opatruj a pomáhaj.

SVATBA V MONTE CARLU

PODLE G. GRE-
ENA O. LEO
KRESLÍ: b. Tomáš

„Když Ježíš uviděl zástupy, bylo mu jich líto“ (Mt 9,36)

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K POSTNÍ DOBĚ 2006

Drazí bratři a sestry,

postní doba je privilegovaným časem niterného putování k Tomu, který je pramenem milosrdenství. Je to pouť, na níž nás On sám provází pouští naší chudoby a podpírá nás na cestě k intenzivní velikonoční radosti. I v "údolí temnot", o němž mluví žalmista (Žl 23,4), zatímco nám pokušitel podsouvá, abychom si zoufali či znovu vložili klamnou naději do díla svých rukou, nás Bůh chrání a podpírá. Ano, také dnes Pán naslouchá volání zástupů prahnoucích po radosti, míru a lásce. Jako v každé době, se cítí opuštěné. A přece, ani v zoufalství bídy, samoty, násilí a hladu, jež postihují bez rozdílu staré, dospělé i děti, Bůh nedopustí, aby temnota hrůzy převládla. Jak totiž napsal můj milovaný předchůdce Jan Pavel II., existuje "božská mez uložená zlu", a tou je milosrdenství (*Paměť a identita*, 29s). Právě v této perspektivě jsem položil na počátek tohoto poselství výrok z evangelia, podle něhož Ježíš, "když viděl zástupy, bylo mu jich líto" (Mt 9,36). V tomto světle bych se chtěl zastavit v zamyšlení nad otázkou, o níž se mezi našimi současníky tolik diskutuje: nad otázkou rozvoje. Ani dnes nepřestává Kristův soucitný „pohled“ spočívat na lidech a národech. Patří na ně s vědomím, že v Božím "plánu" jsou povoláni ke spáse. Ježíš zná léčky, které se tomuto záměru staví do cesty a je mu líto zástupů: rozhodne se chránit je před vlky i za cenu svého života. Tímto pohledem Ježíš objímá jednotlivce i davy, a všechny odevzdává Otcí tím, že sám sebe přináší jako smírnou oběť.

Církev, osvětlená touto velikonoční pravdou, ví, že k prosazení plného rozvoje je nutné, aby se náš "pohled" na člověka měřil podle pohledu Kristova. Odpověď na hmotné a společenské potřeby lidí totiž nelze nikterak oddělovat od uspokojení hlubokých potřeb jejich srdcí. To je třeba tím více zdůraznit v této naší době velkých proměn, v níž si stále živěji a naléhavěji uvědomujeme svou odpovědnost za chudé ve světě. Již můj ctihodný předchůdce papež Pavel VI. přesně identifikoval škody způsobené nedostatečným rozvojem jako násilí páchané na lidstvu. V tomto smyslu v encyklice *Populorum progressio* odsoudil „hmotná strádání těch, jimž schází životní minimum, i morální bídu těch, kdo jsou zmrzačeni sobectvím, ... tísnivé struktury, pocházející ze zneužívání jak majetku tak moci, jak z vykořisťování pracujících, tak z nespravedlností při transakcích“ (č.21). Jako opatření proti takovému zlu doporučoval Pavel VI. nejen "vyspělou úvahu o důstojnosti druhých, zaměření na ducha chudoby, spolupráci na obecném blahu, vůli k míru“, ale také „aby člověk uznal nejvyšší hodnoty a Boha, který je jejich původcem a cílem“ (*tamtéž*). V této linii papež neváhal předložit především „víru, Boží dar přijatý dobrou vůlí člověka, a jednotu v Kristově lásce“ (*tamtéž*). Kristův „pohled“ na zástupy nám ukládá, abychom potvrdili pravý obsah onoho „plného humanizmu“, který – ještě podle Pavla VI. – spočívá v „rozvoji celého člověka i všech lidí“ (*tamtéž*, č. 42). Proto první přínos, který Církev nabízí k rozvoji člověka a národů, nespočívá v hmotných prostředcích či technických řešeních, ale v hlásání Kristovy pravdy, která vychovává svědomí a učí pravé důstojnosti osoby a práce tím, že podporuje utváření kultury, jež by skutečně odpovídala na všechny otázky člověka.

Tváří v tvář hrozivým výzvám chudoby tak velké části lidstva, jsou lhostejnost a uzavřenost do vlastního egoismu v neúnosném protikladu ke Kristovu "pohledu". Půst a almužna, které Církev spolu s modlitbou zvláštním způsobem předkládá v postní době, jsou jedinečnou příležitostí, jak nás přizpůsobit tomuto „pohledu“. Příklady svatých a

mnohé misionářské zkušenosti, kterými se vyznačují dějiny církve, jsou drahocennými znameními toho, jak nejlépe podporovat rozvoj. Také dnes, v době globální vzájemnosti, lze říci, že žádný ekonomický, společenský či politický projekt nenahradí ono darování sebe sama druhému, v němž se vyjadřuje láska. Kdo jedná podle této evangelijní logiky, žije vírou jako přátelství s vtěleným Bohem a jako On na sebe bere hmotné a duchovní potřeby bližního. Dívá se na něj jako na nezměrné tajemství, hodné nekonečné péče a pozornosti. Ví, že ten, kdo nedává Boha, dává příliš málo. Blahoslavená Tereza z Kalkaty říkala: "První chudoba národů spočívá v tom, že neznají Krista." Proto je třeba dát nalézt Boha v Kristově milosrdné tváři: bez této perspektivy nebude společnost budována na pevných základech.

Díky mužům a ženám, poslušným Duchu Svatého, vzniklo v církvi mnoho charitativních děl s cílem podporovat rozvoj: nemocnice, univerzity, školy odborného vzdělávání a malé podniky. Jsou to iniciativy, které dávno před jinými projevy občanské společnosti podaly důkaz o upřímné péči o člověka ze strany osob, jednajících z popudu evangelního poselství. Tato charitativní díla ukazují cestu, jak i dnes vést svět ke globalizaci, jež by ve svém středu měla skutečné blaho člověka a tak vedla k opravdovému míru. S tímž soucitem, jaký měl Ježíš se zástupy, vnímá církev i dnes jako svůj úkol vyžadovat od těch, kdo mají v rukou politickou odpovědnost a ekonomickou a finanční moc, aby prosazovali rozvoj založený na úctě k důstojnosti každého člověka. Důležitým osvědčením této snahy bude účinná náboženská svoboda, chápaná nikoli pouze jako možnost hlásat a oslavovat Krista, ale také přispívat k budování světa oživovaného láskou. K této snaze se rovněž řadí efektivní zhodnocení ústřední role, jakou hrají v životě člověka autentické náboženské hodnoty, jakožto odpověď na jeho nejniternejší otázky a jako etická motivace vzhledem k jeho osobní a společenské odpovědnosti. To jsou kritéria, na jejichž základě se křesťané budou muset učit moudře hodnotit programy těch, kdo jim vládnou.

Nemůžeme skrývat chyby napáchané v průběhu dějin mnohými, kteří se prohlašovali za Ježíšovy učedníky. Ti si nezřídka, tváří v tvář závažným problémům, mysleli, že nejprve je zapotřebí zdokonalit zemi a poté teprve myslet na nebe. Pokušení spočívalo v názoru, že před naléhavými potřebami je nejprve nutné změnit vnější struktury. To mělo pro některé za následek, že proměnili křesťanství v moralismus a víru nahradili skutky. Právem proto můj předchůdce blahé paměti Jan Pavel II. konstatoval: "Pokušením dneška je zúžit křesťanství na pouhou lidskou moudrost, skoro jakousi vědu o dobrém životě. Ve značně sekularizovaném světě došlo k 'postupné sekularizaci spásy', podle níž se tu sice bojuje za člověka, ale za člověka rozpolceného. My však víme, že Ježíš přišel, aby přinesl úplnou spásu" (encyklika *Redemptoris missio*, 11).

Právě k této úplné spáse nás chce přivést postní doba, se zřetelem na Kristovo vítězství nad každým zlem, které člověka deptá. V obrácení se k božskému Mistru, v obrácení se k němu, v zakoušení jeho milosrdenství prostřednictvím svátosti smíření odhalíme "pohled" který nás do hloubky zkoumá a může znovu oživit zástupy i každého z nás. Navrací důvěru těm, kdo se neuzavírají do skepticismu, a otevírá před nimi perspektivu věčné blaženosti. Také v dějinách, i když se zdálo, že nenávist vítězila, Pán nikdy nedopustil, aby kdy scházelo zárné svědectví jeho lásky. Svěřuji naše postní putování Panně Marii, která je "živou fontánou naděje" (Dante Alighieri, *Ráj*, XXXIII., 12), aby nás přivedla ke svému Synu. Zvláště Jí svěřuji zástupy, které i dnes, zkoušené chudobou, volají o pomoc, podporu a pochopení.

S těmito pocity všem ze srdce uděluji zvláštní apoštolské požehnání.

Vatikán, 29. září 2005

Beneditus PP XVI

DEUS CARITAS EST

PRVNÍ ENCYKLIKA PAPEŽE BENEDIKTA XVI. (DOKONČENÍ)

TI, KDO JSOU ODPOVĚDNÍ ZA CHARITATIVNÍ ČINNOST CÍRKVE

Nakonec musíme obrátit svou pozornost k těm, jak bylo uvedeno, kdo nesou odpovědnost za charitativní činnost Církve. Z předchozích zamyšlení je zřejmé, že skutečným subjektem různých katolických organizací, konajících svou službu lásky je sama Církev - a to na švech úrovních, počínaje farnostmi, přes partikulární Církve, až po Církev všeobecnou. Proto bylo více než vhodné, že můj ctihodný předchůdce Pavel VI. založil Papežskou radu *Cor unum* jako instituci Svatého Stolce, odpovědnou za orientaci a koordinaci mezi charitativními organizacemi a aktivitami, provozovanými katolickou Církví. Biskupské struktury Církve pak odpovídá skutečnost, že biskupové v partikulárních Církvích, jakožto nástupci apoštolů, nesou i v současnosti prvořadou odpovědnost za realizaci programu, naznačeného *Skutky apoštolů* (srv. 2,42): Církev, coby Boží rodina, musí být dne stejně jako v minulosti místem vzájemné pomoci a současně místem ochoty ke službě i těm, kdo mimo ni potřebují pomoc. Během obřadu biskupského svěcení, pravému a vlastnímu úkonu posvěcení předchází několik otázek, položených kandidátovi, v nichž jsou formulovány základní prvky jeho úřadu a jsou mu připomenuty povinnosti jeho budoucí služby. V této souvislosti svěcenec výslovně slibuje, že bude v Pánově jménu pohostinný a milosrdný vůči chudým i všem, kdo potřebují útěchu a pomoc¹. *Kodex církevního práva*, v kánonech týkajících se služby biskupů, nepojednává výslovně o charitě, jako o nějaké specifické oblasti biskupské činnosti, nýbrž mluví jen obecně o úkolu biskupa, který je tím, kdo koordinuje různá díla apoštolátu v respektu k jejich vlastním zaměřením². *Direktář pro pastorační službu biskupů* však nedávno ještě konkrétněji prohloubil povinnost charity jako vnitřní úkol celé Církve a biskupa v jeho diecézi³, a zdůraznil, že prokazování charity je úkonem Církve jako takové a že i ona je podstatnou součástí jejího původního poslání, stejně jako služba Slova a vysluhování svátostí⁴.

Pokud jde o spolupracovníky, kteří charitativní práci v Církvi prakticky konají, to podstatné bylo již řečeno: nesmějí se inspirovat ideologiemi o zlepšení světa, nýbrž musejí se nechat vést vírou, která se stává činnou v lásce (srv. *Gal* 5,6). Musejí tedy být lidmi, vedenými především Kristovou láskou, osobami, které si Kristovo srdce získalo svou láskou a probudilo v nich lásku k bližnímu. Inspirujícím kritériem jejich jednání musí být konstatování, obsažené v druhém listu Korint'ánům: „Kristova láska nás pudí“ (5,14). Vědomí, že v Něm se nám až k smrti daroval sám Bůh, nás musí přivést k tomu, že už nebude žít sami sobě, nýbrž pro Něho, a s Ním pro druhé. Kdo miluje Krista, miluje Církev a chce, aby byla stále více vyjádřením a nástrojem lásky, která z Něj vychází. Spolupracovník kterékoli katolické charitativní organizace chce pracovat s Církví a tedy s biskupem, aby se ve světě šířila Boží láska. Svou účastí na prokazování lásky Církve, chce být svědkem Boha a Krista, a právě proto chce nezištně prokazovat lidem dobro.

Vnitřní otevřenost katolické dimenzi Církve nemůže, než spolupracovníka disponovat, aby se sladil s jinými organizacemi ve službě různým formám potřeb; k tomu však musí dojít

¹ Srv. Pontificale Romanum, *De ordinatione episcopi*, 43.

² Srv. can. 394; *Kodex kánonů východních Církví*, can. 203.

³ Srv. č. 193-198, 204-210.

⁴ Srv. tamtéž., 194, 205-206.

v respektování specifického profilu služby, kterou Kristus žádá od svých učedníků. Svatý Pavel nás ve svém hymnu na lásku (*1Kor 13*) učí, že láska je vždy mnohem víc než jen prostá činnost: „I kdybych rozdal v almužnách všechno, co mám a pro druhého do ohně skočil, ale neměl přitom lásku, nic mi to neprospěje“ (v. 3). Tento hymnus musí být *Magnou chartou* veškeré církevní služby; v něm jsou obsaženy všechny úvahy, které jsem v této encyklice o lásce rozvinul.

Praktická činnost je nedostačující, jestliže v ní není patrná láska k člověku, láska, která se živí setkáním s Kristem. Niterná osobní účast na potřebách a utrpení bližního mu tak dává účast na mně samém: aby dar druhého neponižoval, musím mu dát nejen něco mého, nýbrž sebe sama, musím být osobně přítomný v daru.

Tento správný způsob služby činí pomocníka pokorným. Tváří v tvář druhému nezaujímá postoj nadřazenosti, ať je v dané chvíli situace jakkoli ubohá. Kristus zaujal poslední místo ve světě – kříž – a právě touto radikální pokorou nás vykoupil a neustále nám pomáhá. Kdo má pomáhat, poznává, že i jemu se tímto způsobem dostává pomoci; skutečnost, že může pomáhat není jeho zásluha ani důvod, proč se pyšnit. Tento úkol je milostí. Čím víc se kdo nasazuje pro druhé, tím více pochopí a osvojí si Kristova slova: „Jsme služebníci neužiteční“ (*Lk 17,10*). Poznává totiž, že nejedná na základě nadřazenosti či většího osobního výkonu, ale protože mu to Pán dává jako dar. Nadměrnost potřeb a hranice vlastní činnosti jej mohou mnohdy vystavovat pokušení k malomyslnosti. Ale právě tehdy mu bude pomoci vědomí, že koneckonců není než nástrojem v ruce Pána; zbaví se tak předsudků, že on sám a jediný musí dosáhnout nezbytného zlepšení světa. V pokoře udělá to, co je v jeho silách a to ostatní svěří s pokorou Pánu. Je to Bůh, kdo vládne světu, ne my. My mu jen propůjčujeme svou službu k tomu, čeho jsme schopni a nakolik nám k tomu dá sílu. Konat však, čeho jsme schopni, v síle, kterou máme, je úkolem, který udržuje dobrého služebníka Ježíše Krista stále v pohybu: „Kristova láska nás pudí“ (*2Kor 5,14*).

Zkušenost nezměrnosti potřeb nás může na jedné straně tlačit k ideologií, která se domnívá, že nyní vykoná to, co Boží vláda nad světem – jak se zdá – nedokáže: všeobecné vyřešení všech problémů. Na druhé straně se může stát pokušením k netečnosti na základě dojmu, že se ostatně nedá nic dělat. Živý kontakt s Kristem je v takové situaci rozhodující pomocí, jak setrvat na správné cestě: nepodlehnout pýše, která člověkem pohrdá a ve

skutečnosti nic netvoří, ale spíše boří; ani se nepoddávat osudu, který by nám bránil nechat se vést láskou a tak sloužit člověku. Zcela konkrétní naléhavostí se tu stává modlitba jako prostředek, jak stále znovu čerpat sílu od Krista. Ten, kdo se modlí, nemaří čas, přestože situace má všechny příznaky naléhavosti a zdá se, že nutí jen k činnosti. Zbožnost neoslabuje boj s chudobou či s nouzí bližního. Blahoslavená Tereza z Kalkaty je naprosto zřejmý příkladem skutečnosti, že čas věnovaný Bohu v modlitbě nejenže působivosti a činnosti lásky k bližnímu neškodí, nýbrž je jejím nevyčerpatelným zdrojem. Ve svém listu k postní době 1996, blahoslavená napsala svým laickým spolupracovníkům: „Ve svém každodenním životě potřebujeme

toto niterné pouto s Bohem. Jak jej můžeme dosáhnout? Modlitbou“.

Nadešel čas, abychom tváří v tvář horečné činnosti a hrozícímu sekularizmu mnoha křesťanů zapojených do charitativní činnosti, znovu zdůraznili důležitost modlitby. Pochopitelně, křesťan, který se modlí, neočekává, že změní Boží záměry anebo že poopraví, co Bůh předurčil. Hledá spíše setkání s Otcem Ježíše Krista a prosí, aby útechou svého Ducha přebýval v něm a v jeho díle. Důvěrný vztah s osobním Bohem a odevzdanost do jeho vůle, brání degradaci člověka, vymaňují jej ze spárů fanatických a teroristických doktrín. Skutečný náboženský postoj brání tomu, aby se člověk stal soudcem Boha, a obviňoval ho, že dopouští bídu aniž by měl soucit s tvými tvory. Kdo se však domnívá, že bojuje proti Bohu s odvoláním na zájmy člověka, s čím může počítat, ukáže-li se lidská činnost bezmocná?

Jistě, Job si mohl před Bohem stěžovat kvůli nevysvětlitelnému a zjevně neospravedlnitelnému utrpení, které ve světě existuje. Ve své bolesti mluví takto: „Ach, kéž bych věděl, kde ho najdu, kéž bych mohl dojít až k jeho trůnu! ... Chtěl bych vědět, jakými slovy by mi odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. Ukáže svou velkou moc, až se mnou povede spor? ... Proto se ho hrozím, chci mu porozumět, ale mám z něho strach.

Bůh naplnil mé srdce úzkostí, Všemocný mě zastrašil“ (23,3.5-6.15-16). Mnohdy nám není dáno poznat důvod proč Bůh zadržuje své rámě místo aby zasáhl. Ostatně, ani On nám nebrání, abychom křičeli jako Ježíš na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46). S touto otázkou před očima musíme setrvat v modlitebním dialogu před jeho tváří: „Jak dlouho budeš ještě váhat, Pane, ty jenž jsi svatý a pravdivý?“ (Ap 6,10). Svatý Augustin dává na toto naše utrpení odpověď víry: „*„Si comprehendis, non est Deus“* – *Kdybys ho pochopil, pak to není Bůh*⁵. Náš protest nemá v úmyslu vzdorovat Bohu, ani mu podsouvat omyl, slabost či nezáměr. Věřící si nemůže myslet, že je bezmocný, anebo že „spí“ (srv. 1Kráľ 18,27). Spíše je pravdou, že dokonce i naše volání je – podobně jako v Ježíšových ústech na kříži – nejzažším a nejhlubším způsobem vyznání naší víry

v jeho svrchovanou moc. I přes všechny neporozumění a zmatky okolního světa, totiž křesťané nepřestávají věřit v „Boží dobrotu“ a v „v jeho lásku k lidem“ (Tit 3,4). I když jsou - jako ostatní lidé – ponořeni do dramatické složitosti dějinných událostí, zůstávají pevní v jistotě, že Bůh je Otec a miluje nás, i když jeho mlčení nám zůstává nepochopitelné.

Víra, naděje a láska jdou ruku v ruce. Naděje se prakticky váže k ctnosti trpělivosti, která neochabuje ani tváří v tvář zdánlivému neúspěchu, a k ctnosti pokory, která přijímá Boží

⁵ Sermo 52, 16: PL 38, 360.

tajemství a důvěřuje Mu i v temnotách. Víra nám ukazuje Boha, který vydal svého Syna za nás a tím v nás probouzí vítěznou jistotu, že je skutečně pravda: Bůh je láska! Tímto způsobem tato proměňuje naši netrpělivost a naše pochybnosti v jistou naději, že Bůh drží svět ve svých rukou a že navzdory všem temnotám vítězí, jak to zářivým způsobem ukazuje prostřednictvím strhujících obrazů na konci *Apokalypsy*. Víra, která si je vědoma Boží lásky, jež se zjevila v Ježíšově probodeném srdci na kříži, podněcuje k lásce. Je světlem – koneckonců jediným – jež stále znovu prozařuje temnotu světa a dává nám odvahu žít a jednat. Láska je možná, a my jsme s to ji prokazovat, protože jsme stvořeni k Božímu obrazu. Touto encyklikou bych právě chtěl vyzvat k tomu, abychom žili lásku a tak dali vstoupit Božímu světlu do světa.

Z Á V Ě R

Pohledme konečně na svaté, na ty, kdo prokazovali lásku příkladným způsobem. V duchu se ubíráme zvláště k Martinu Turskému (+397), nejprve vojáku, pak mnichu a biskupovi: skoro jako ikona ukazuje na nenahraditelnou hodnotu osobního svědectví lásky. U bran Amiensu se Martin dělí o polovinu svého pláště s chudákem: v noci se mu ve snu zjevil sám Ježíš oděný do onoho pláště, aby potvrdil věčnou platnost evangelijních slov: „Byl jsem nahý a oblékli jste mě ... Cokoli jste učinili pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratrů, mně jste učinili“ (*Mt 25,36.40*)⁶. Ale kolik dalších svědectví lásky lze uvést z dějin Církve! Zvláště pak celé mnišské hnutí, už od svých počátků se svatým Antonínem opatem (+356), vyjadřuje úchvatnou lásku k bližnímu. „Tváří v tvář“ Bohu, který je Láska, zakouší mnich naléhavý požadavek zcela proměnit svůj život - kromě služby Bohu - ve službu bližnímu. Tak lze vysvětlit velké struktury pohostinnosti, ubytování a péče, jež vyrostly vedle klášterů. Stejně tak lze vyložit velkolepé iniciativy lidské výchovy a křesťanského vzdělání, určené především těm nejchudším, které nejprve provozovaly mnišské a žebravé řády, a poté v průběhu celých dějin Církve různé mužské a ženské řeholní instituty. Postavy světců, jako svatý františek z Assisi, Ignác z Loyoly, Jan z Boha. Kamil z Lellis, Vincenc z Pauly, Luisa z Marillac, Josef B. Cottolengo, Jan Bosko, Ludvík Orione, Tereza z Kalkaty – jen abych připomněl některá jména – zůstávají zářnými příklady sociální lásky pro všechny lidi dobré vůle. Svatí jsou skutečnými nositeli světla. Mezi nimi vyniká Maria, Matka Páně a zrcadlo veškeré svatosti. V Lukášově evangeliu ji nacházíme zaměstnanou ve službě lásky příbuzné Alžbětě, u níž zůstala „asi tři měsíce“ (1,56), aby jí pomáhala v posledním údobí těhotenství. „*Magnificat anima mea Dominum*“, pronáší u příležitosti této návštěvy „Velebí má duše Pána“ (*Lk 1,46*), a tím naznačuje celý program svého života: nestavit do středu sebe samu, ale nechat prostor Bohu, jehož potkává jak v modlitbě, tak ve službě bližnímu – jen tak se svět stane dobrým. Maria je veliká právě proto, že nechce činit velkou sebe samu, nýbrž Boha. Je pokorná: nechce být, než pánovou služebnicí (srv. *Lk 1,38.48*). Dokáže přispět ke spáse světa nikoli tím, že by konala své dílo, nýbrž jen tím, že se dává zcela k dispozici Božím záměrům. Je ženou naděje: jen proto, že věří Božím příslibům a očekává spásu Izraele, může k ní vejít anděl a pozvat ji k rozhodné službě těmto příslibům. Je ženou víry: „Blahoslavená, která jsi uvěřila“, říká jí Alžběta (srv. *Lk 1,45*). *Magnificat* – takřka portrét její duše – je zcela utkáno z nitek Písma svatého, nitek vzatých z Božího slova. To dokazuje, že je v Božím slově skutečně doma, odtud vychází a sem se přirozeně vrací. Mluví a myslí Božím slovem; Boží slovo se stává slovem jejím a její slovo se rodí ze slova Božího. Tak je navíc

⁶ Srv. Sulpicius Severus, *Vita Sancti Martini*, 3, 1-3: *SCh* 133, 256-258.

patrné, že její myšlení je ve shodě s myšlením Božím, její chtění je ve shodě s Boží vůlí. Protože byla vnitřně prodchnuta Božím slovem, mohla se stát matkou vtěleného Slova. Maria je konečně ženou, která miluje. Mohlo by tomu snad být jinak? Jakožto věřící, která ve víře zaujímá Boží myšlení a její vůle je ve shodě s vůlí Boží, nemůže být, než ženou, která miluje. Vytušíme to z mlčenlivých gest, o nichž nás zpravují evangelijní vyprávění o Ježíšově dětství. Vidíme to v jemnosti, s jakou si v Káně povšimne nouze, v níž se manželé ocitli a přednáší ji Ježíšovi. Vidíme to v pokoře, s níž přijímá být přehlížena během Ježíšova veřejného života, vědoma si toho, že Syn musí založit novou rodinu a že hodina Matky nadejde pouze ve chvíli kříže, jež bude skutečnou Ježíšovou hodinou (srv. *Jan* 2,4;13,1). Tehdy, kdy učedníci prchli, ona zůstává pod křížem (srv. *Jan* 19,25-27); později, v hodinu Letnic, se budou oni tisknout kolem ní v očekávání Ducha svatého (srv. *Skt* 1,14).

K životům svatých nepatří pouze jejich pozemské životopisy, ale i jejich žití a konání v Bohu po smrti. U svatých dochází k obojímu: kdo jde k Bohu se lidem nevzdaluje, nýbrž naopak stává se jim opravdu blízký. Na nikom jiném to nevidíme lépe, než na Marii. Slovo ukřižovaného učedníkovi – Janovi a skrze něho všem Ježíšovým učedníkům: „Hle tvá matka“ (*Jan* 19,27) – se v toku generací stává stále znovu a znovu pravdivým. Maria je ve skutečnosti Matkou všech věřících. K její mateřské dobrotě, stejně jako k její panenské čistotě a kráse, se obracejí lidé všech dob a všech koutů světa ve svých potřebách a nadějích, ve svých radostech i útrapách, ve svém osamění stejně jako v komunitním sdílení. Neustále se zakouší dar její dobroty, nevyčerpatelná láska, kterou vylévá z hloubi svého srdce. Svědectví vděčnosti, kterých se jí dostává na všech kontinentech a ve všech kulturách, jsou uznáním oné ryzí lásky, co nehledá sebe sama, ale chce prostě a jen dobro. Zbožnost věřících současně ukazuje neomylnou intuici, jak je tato láska možná: je tomu tak díky spojení nejniternějším spojení s Bohem, v jeho síle jsme jím zcela prodchnuti – což je podmínkou, která umožňuje tomu, kdo pil z pramene Boží lásky, se sám stal zdrojem „z něhož vyvěrají proudy živé vody“ (srv. *Jan* 7,38). Maria, Panna a Matka, nám

ukazuje co je láska a odkud její původ a stále se obnovující síla. Jí svěřme Církev i její poslání služby lásce.

Svatá Maria, Matko Boží,
Tys dala světu pravé světlo,
Ježíše, svého Syna – Božího Syna.
Ty ses zcela oddala Božímu povolání
a stala se tak pramenem dobroty,
který z Něj vyvěrá.
Ukaž nám Ježíše. Přiveď nás k Němu.
Uč nás Ho poznávat a milovat,
Abychom i my byli schopni pravé lásky
a uprostřed vyprahlého světa
dokázali být prameny živé vody.

Dáno v Římě, u sv. Petra, 25. prosince
o slavnosti Narození Páně, roku 2005 v prvním
roce pontifikátu.

Benedictus PP XVI

HRADIŠŤAN

s Jiřím Pavlicou

V PUSTIMĚŘI

VELIKONOČNÍ KONCERT

CIMBÁLOVÉ MUZIKY

NEDĚLE 30. DUBNA 2006 V 16H
CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

U PŘÍLEŽITOSTI VÝROČÍ JEHO POSVĚCENÍ

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. února – 5. března 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 26. února	8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 80 let života za dar zdraví a Boží požehnání
		PODIVICE 11.00	za +Metoděje a Františku MALÍKOVY a Annu LANGEROVOU
PONDĚLÍ 27. února	PONDĚLÍ 8. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
ÚTERÝ 28. února	SV. PETR DAMIANI, BISKUP A UČITEL CÍRKVE		
STŘEDA 1. března	POPELEČNÍ STŘEDA ZAČÍNÁ DOBA POSTNÍ DEN PŘÍSNÉHO POSTU	PODIVICE 8.00	za + Pavlu MARÁKOVOU, manžela a syna
		DRYSICE 16.00	za živé a zemřelé drysické farníky
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii ALÁNOVOU, manžela a syna
ČTVRTEK 2. března	ČTVRTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Anežku KOUDELKOVOU, manžela a syna
PÁTEK 3. března	PÁTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ	DRYSICE 8.00	za nemocné a trpící ve farnosti
		PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Radoslava KOVÁŘE, syna Radomíra a rodiče VLACHOVY
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 4. března	SOBOTA PO POPELEČNÍ STŘEDĚ		
NEDĚLE 5. března	1. NEDĚLE POSTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Františku STĚNIČKOVOU, manžela a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za +Františku POSPÍŠILOVOU, manžela a duše v očistci

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ÚNOR 2006

1. Aby si mezinárodní společenství stále více uvědomovalo naléhavou povinnost skoncovat s obchodováním s lidmi.
2. Aby si věřící laici v misiích uvědomili nezbytnost sloužit své zemi i větším nasazením v politickém a společenském životě.
3. Aby se zasvěcený život stále více otvíral duchovnímu a apoštolskému sdílení laiků.
4. Aby Maria, neúnavná v plnění závazků vůči Bohu, vědoma si přijatých darů a obětující v chrámě, vedla i nás k tomu, abychom svůj život činili obětí, v níž bude mít Bůh zalíbení.